

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 7. december 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 258 (Alm. del) efter ønske fra Johanne Schmidt-Nielsen (EL) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 258:

Vil ministeren i forlængelse af svaret på UUI alm. del - spørgsmål nr. 60, for hver enkelt af de 13 sager, hvor der i 2012 blev givet opholdstilladelser til udsendelseshindrede udlændinge efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, give et kort, anonymiseret sagsresumé, hvor der redegøres for, hvorfor der i den konkrete sag blev givet opholdstilladelse, og hvordan hver enkelt af lovbestemmelsens betingelser var opfyldt?

Svar:

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har Udlændinge- og Integrationsministeriet indhentet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, der har oplyst følgende:

”Udlændingestyrelsen meddelte i 2012 opholdstilladelse som udsendelseshindret til 13 afviste asylansøgere. Nedenfor gives et kort resumé af sagerne med en redegørelse for styrelsens vurdering af, at betingelserne for at give opholdstilladelse som udsendeshindret var opfyldt.

Ansøger nr. 1: mandlig asylansøger fra Aserbajdsjan, etnisk armener

Udlændingen indrejste i Danmark den 5. november 2000 og søgte om asyl. Udlændingens forældre opholdt sig i forvejen her i landet som asylansøgere.

Flygtningenævnet meddelte den 21. december 2001 udlændingen og hans forældre endeligt afslag på asyl og udrejsefristen blev fastsat til den 5. januar 2002.

Flygtningenævnet genoptog den 16. oktober 2006 efter ansøgning udlændingens asylsag og hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Den 6. februar 2007 traf styrelsen på ny afgørelse om afslag på opholdstilladelse, og Flygtningenævnet stadfæstede den 14. maj 2007 afgørelsen.

Dato: 7. februar 2017

Udlændingeafdeling
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uibm@uibm.dk
Web www.uibm.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017-471

Akt-id 178516

På baggrund af en ansøgning om opholdstilladelse som udsendelsehindret fra udlændingens advokat udtalte Rigspolitiet ved brev af 15. november 2010, at Rigspolitiet ikke havde foretaget udsendelsesbestræbelser i sagen siden marts 2009, idet udlændingen ikke var kendt i de nationale registre i Aserbajdsjan. Rigspolitiet anså på den baggrund udsendelse af udlændingen til Aserbajdsjan for udsigtsløs og oplyste, at Rigspolitiet havde afsluttet sagen for sit vedkommende.

Udlændingestyrelsen traf den 20. april 2011 afgørelse om afslag på opholdstilladelse som udsendelsehindret til udlændingen og henviste til, at han ikke havde medvirket ved politiets udsendelsesbestræbelser, idet han ikke i tilstrækkeligt omfang var mødt op til meldepligt hos Rigspolitiet. Afgørelsen blev påklaget til Justitsministeriet, der den 29. maj 2012 omgjorde styrelsens afgørelse af 20. april 2011 og efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder meddelte udlændingen opholdstilladelse som udsendelsehindret i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 600 af 23. juni 2000. Justitsministeriet henviste i afgørelsen til, at Rigspolitiet i en ny udtalelse af 30. marts 2012 havde oplyst, at udlændingen havde medvirket til udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, at udsendelse af udlændingen var udsigtsløs, og at Rigspolitiet anså udsendelsestagen for afsluttet. Ministeriet lagde endvidere vægt på, at myndighederne i Aserbajdsjan den 2. november 2006 havde oplyst, at udlændingen var ukendt i registre i Aserbajdsjan.

I Rigspolitiets udtalelse af 30. marts 2012 var det endvidere oplyst, at Rigspolitiet fortsat anså mulighederne for at tilvejebringe forudsætningerne for en udsendelse af udlændingen for udtømte. For så vidt angik spørgsmålet om hans medvirken til udsendelsen oplyste Rigspolitiet, at udlændingen tidligere havde meddelt, at han ønskede at medvirke til udsendelsen og havde underskrevet en erklæring om medvirken til udsendelse af Danmark. Udlændingen havde under sagens forløb oplyst, at han ikke var i besiddelse af nogen form for rejselegitimation og ikke var i stand til at fremskaffe den fornødne rejselegitimation.

Justitsministeriet bemærkede i afgørelsen, at det i Rigspolitiets statusrapport for arbejdet med udsendelse af afviste asylansøgere, 2011, 2. halvår, var oplyst, at der ikke umiddelbart er udsendelsehindringer i forhold til Aserbajdsjan, men at myndighederne i Aserbajdsjan erfaringsmæssigt afviste at tilbagetage etniske armenere. Ministeriet traf den 29. maj 2012 afgørelse om at ophæve Udlændingestyrelsens afgørelse af 28. september 2005 om administrativ udvisning af asylansøgeren med indrejseforbud i 1 år. Ministeriet lagde herved vægt på, at udlændingen efter de nu foreliggende oplysninger havde medvirket til udsendelsen siden 2000, og at udsendelse var udsigtsløs. Ministeriet lagde endvidere vægt på, at de øvrige medlemmer af udlændingens familie havde fået opholdstilladelse som udsendelsehindret, at han ikke havde nogen relation til sit hjemland, og at myndighederne i Aserbajdsjan havde oplyst, at han var ukendt i registre i Aserbajdsjan. Udlændingestyrelsen meddelte på den baggrund den 10. juli 2012 udlændin-

gen opholdstilladelse som udsendeshindret efter § 9, stk. 2. nr. 4, i lov nr. 473 af 1. juli 1998.

Ansøger nr. 2-5: mandlig asylansøger fra Iran, kvindelig asylansøger og 2 børn fra Ungarn

Den mandlige udlænding indrejste i Danmark den 11. juni 2003. Ægtefællen og børnene indrejste i Danmark den 30. juni 2003. Familien søgte den 1. juli 2003 asyl i Danmark.

Flygtningenævnet meddelte den 6. september 2004 familien endeligt afslag på asyl og besluttede, at familien skulle udrejse straks. Den kvindelige asylansøger og børnene blev tvangsmæssigt udsendt til Ungarn den 15. marts 2006. De genindrejste i Danmark den 23. december 2006 og søgte den 24. januar 2007 på ny om asyl i Danmark.

Den 8. marts 2007 meddelte Udlændingestyrelsen ægtefællen og børnene afslag på asyl efter bestemmelsen i udlændingelovens § 53 b (åbenbart grundløs) og pålagde dem at udrejse straks.

Rigspolitiet forelagde senest ved brev af 29. juni 2011 sagen for Udlændingestyrelsen med henblik på styrelsens vurdering af, hvorvidt udlændingene kunne gives opholdstilladelse på grund af udsendeshindringer. Rigspolitiet henviste til sin udtalelse i sagen af 17. september 2009, hvori det er oplyst, at Flygtningenævnet havde bestemt, at det var en betingelse for tvangsmæssig udsendelse af udlændingene til henholdsvis Iran og Ungarn, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse havde været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed. Rigspolitiet oplyste endvidere i udtalelsen af 17. september 2009, at det ikke havde været muligt at fremskaffe et iransk pas til den mandlige udlænding, og at han uden et iransk pas ikke kunne indrejse i Ungarn.

Rigspolitiet vurderede, at en samlet udsendelse af udlændingene til enten Iran eller Ungarn var udsigtsløs. De forhold, at den mandlige udlænding ikke havde været i Iran siden 1972, og at den kvindelige udlænding var kristen, gjorde, at Rigspolitiet ikke anså en samlet udsendelse af familien til Iran for en reel og realistisk mulighed.

Rigspolitiet oplyste i sin udtalelse af 29. juni 2011, at man havde foretaget yderligere bestræbelser på at tilvejebringe forudsætningerne for en samlet udsendelse til Ungarn. Den ungarske ambassade havde oplyst til Rigspolitiet, at det ikke ville være muligt for den mandlige asylansøger at indrejse i Ungarn eller at ansøge om familiesammenføring, da han ikke var i besiddelse af et pas og ikke havde dokumentation for lovligt ophold i Danmark. Det var på den baggrund fortsat Rigspolitiets vurdering, at udsendelse til enten Iran eller Ungarn var udsigtsløs.

Udlændingestyrelsen meddelte den 8. juni 2012 efter en konkret vurdering udlændingene opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, idet styrelsen vurderede, at udsendelse af udlændingene ikke havde været mulig i mindst 18 måneder, at udlændingene måtte anses at have medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder siden de den 12. november 2008, havde underskrevet erklæring om medvirken til frivillig udsendelse, og at udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden måtte anses for udsigtsløs. Endvidere havde den mandlige udlænding flere gange været fremstillet på den iranske ambassade, og udlændingene havde givet Rigspolitiet de oplysninger, politiet havde anmodet om, i forbindelse med behandlingen af udsendelsessagen, herunder til brug for kontakten til den ungarske ambassade.

Ansøger nr. 6-9: mandlig og kvindelig statsløs asylansøger fra Syrien og 2 børn

Udlændingene indrejste i Danmark den 17. oktober 2001 og søgte asyl. Parret har fået 2 børn i Danmark. Flygtningenævnet meddelte den 4. november 2003 familien endeligt afslag på asyl.

På baggrund af en ansøgning om opholdstilladelse som udsendelseshindret fra udlændingens advokat udtalte Rigspolitiet i et brev af 16. maj 2012, at udlændingene den 29. februar 2012 havde oplyst til Rigspolitiet, at de ikke ville medvirke til udsendelsen. Rigspolitiet oplyste endvidere, at det fortsat var politiets opfattelse, at asylansøgerne reelt ikke medvirkede til udsendelsen, idet de ikke havde oplyst deres rette identitet. Rigspolitiet anså sagen for afsluttet for deres vedkommende, idet de anså efterforskningsmulighederne for udtømte. De henviste herunder bl.a. til deres udtalelse af 28. september 2009 i sagen, hvor de havde redegjort for de indtil da foretagne udsendelsesskridt. Rigspolitiet oplyste, at man hverken ved hjælp af den danske ambassade i Damaskus eller hos den nordiske forbindelsesofficer i Ankara havde kunnet få verificeret udlændingenes oplysninger om deres identitet og familieforhold.

Udlændingestyrelsen meddelte den 10. juli 2012 efter en konkret vurdering udlændingene opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, jf. lov nr. 473 af 1. juli 1998, med henvisning til, at udsendelse af udlændingene ikke havde været mulig i mindst 18 måneder, at udlændingene måtte anses at have medvirket i sammenhængende 18 måneder, og at udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden måtte anses for udsigtsløs. Styrelsen lagde ved afgørelsen til grund, at asylansøgerne var statsløse kurdere fra Syrien, og lagde vægt på, at Rigspolitiet i 2009 havde afsluttet udsendelsessagen, da udsendelsen vurderedes at være udsigtsløs, idet det ikke var muligt at fastlægge udlændingenes identitet. Styrelsen lagde endvidere vægt på, at asylansøgerne siden 2004 flere gange havde underskrevet erklæringer om medvirken til frivillig udsendelse og flere gange havde bekræftet deres ønske om at medvirke over for Rigspolitiet, og at de på politiets opfordring i forbindelse med udsendelsesbestræbelserne gentagne gange var fremkommet med supplerende oplysninger om deres identitet og familieforhold. Det forhold, at det ikke havde været muligt at bekræfte an-

søgernes identitet hos de syriske myndigheder, var ikke afgørende for styrelsens vurdering, da det fremgik af de foreliggende baggrundsoplysninger, at visse grupper af statsløse i Syrien ikke blev registreret af myndighederne. Udlændingestyrelsen fandt efter en konkret vurdering af sagens samlede oplysninger, at udlændingene reelt havde medvirket til udsendelsesbestræbelserne. Udlændingestyrelsen vurderede således – modsat Rigspolitiet – at udlændingene reelt medvirkede til udsendelsen uanset, at de ikke havde underskrevet den senest forelagte erklæring om medvirken til frivillig udsendelse.

Ansøger nr. 10: mandlig asylansøger fra Bangladesh

Udlændingen indrejste i Danmark den 26. januar 1998 og søgte asyl. Han oplyste, at han var statsborger i Burma. Flygtningenævnet meddelte den 9. marts 1999 udlændingen opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Den 31. juli 2002 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at inddrage udlændingens opholdstilladelse, da han efter nye oplysninger var statsborger i Bangladesh. Flygtningenævnet stadfæstede den 15. maj 2003 afgørelsen og pålagde ham at udrejse senest 15. juni 2003.

Rigspolitiet forelagde sagen for Udlændingestyrelsen med henblik på styrelsens vurdering af, hvorvidt udlændingen kunne meddeles opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer. Rigspolitiet henviste bl.a. til sin seneste udtalelse i udsendelsessagen af 21. februar 2011, ifølge hvilken udlændingen havde oplyst, at han kun ønskede at medvirke til udsendelsen, hvis han blev tvunget til det. Myndighederne i Bangladesh var særdeles forsigtige med at acceptere uidentificerede udlændinge, og Rigspolitiet havde ikke modtaget svar på sin henvendelse af 17. juni 2009 til myndighederne i Bangladesh. Rigspolitiet anså det således for udsigtsløst at fortsætte udsendelsesbestræbelserne over for myndighederne i Bangladesh. Politiet anså sagen for afsluttet for sit vedkommende.

Rigspolitiet oplyste ved forelæggelsen af sagen endvidere, at udlændingen den 21. august 2012 havde oplyst til Rigspolitiet, at han var villig til at lade sig fremstille for myndighederne i Bangladesh med henblik på udstedelse af rejsedokument, at han havde underskrevet erklæring om frivillig medvirken til udsendelse og var villig til at deltage i en frivillig udrejse. Det var dog Rigspolitiets opfattelse, at udlændingen ikke medvirkede aktivt til udsendelse til Bangladesh bl.a. på grund af, at udlændingen ikke havde foretaget nogen bestræbelser på at fremskaffe dokumentation for sit statsborgerskab i Bangladesh.

Rigspolitiet oplyste desuden, at den bangladeshiske ambassade i Stockholm havde accepteret at modtage fremstilling af statsborgere fra Bangladesh med henblik på udstedelse af rejsedokument. På den baggrund anså Rigspolitiet det fortsat for muligt at gennemføre udsendelsen, uden at man kunne oplyse nærmere om tidsperspektivet herfor.

Udlændingestyrelsen meddelte den 26. november 2012 efter en konkret vurdering udlændingen opholdstilladelse som udsendelseshindret efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, jf. lov nr. 421 af 1. juni 1994. Styrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at udlændingen havde tilkendegivet, at han ville medvirke til udsendelsen og havde underskrevet erklæringen om frivillig medvirken til udsendelse, og at han på Rigspolitiets opfordring havde givet flere oplysninger om sin identitet, hvorfor han måtte anses at have medvirket til udsendelsen siden den 24. november 2010. Styrelsen lagde endvidere vægt på, at det af Rigspolitiets statusrapport fra februar 2012 vedrørende arbejdet med udsendelse af afviste asylansøgere var oplyst, at der ikke var foretaget udsendelser til Bangladesh siden 2010, og at sagsbehandlingstiden hos myndighederne i Bangladesh var meget lang. Henset til, at asylansøgeren havde været i udsendelsesposition siden 15. juni 2003, uden at udsendelse havde været mulig, og at Rigspolitiet havde oplyst, at man ikke kunne oplyse nærmere om tidsperspektivet for udsendelsen, anså styrelsen udsendelsen for udsigtsløs.

Ansøger nr. 11: mandlig statsløs asylansøger fra Kuwait

Udlændingen indrejste i Danmark den 18. september 2001 og søgte om asyl. Flygtningenævnet meddelte ham den 15. april 2004 endeligt afslag på asyl og pålagde ham at udrejse straks.

Rigspolitiet forelagde senest ved brev af 9. maj 2012 sagen for Udlændingestyrelsen med henblik på styrelsens vurdering af, hvorvidt udlændingen kunne gives opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer. Rigspolitiet oplyste, at det kuwaitiske konsulat havde afvist at give asylansøgeren en tilbagerejsetilladelse til Kuwait, idet udlændingen ikke kunne anses for at være statsborger i Kuwait. Rigspolitiet havde den 6. oktober 2009 anmodet den danske ambassade i Kuwait om bistand, og den danske ambassade havde løbende og forgæves kontaktet myndighederne i Kuwait. Tidshorizonten for et svar var ukendt, og det var vurderingen, at det var helt udelukket, at Kuwait ville give udlændingen lov til at indrejse i Kuwait.

Udlændingen lod sig frivilligt fremstille for en irakisk delegation den 18. august 2009, hvor udlændingen fastholdt at være fra Kuwait. De irakiske myndigheder ville ikke acceptere at tilbagetage udlændingen, da hans papirer var fra Kuwait. Rigspolitiet anså mulighederne for udsendelse for udtømte og betragtede sagen som afsluttet for sit vedkommende. Rigspolitiet oplyste endvidere, at udlændingen gennem hele sagens forløb sås at have medvirket til frivillig udsendelse til Kuwait. For så vidt angår udsendelse til Irak var det Rigspolitiets vurdering, at asylansøgeren havde medvirket til sagsskridt, som kunne bevirke, at han blev accepteret af de irakiske myndigheder.

Henset til, at udlændingen havde været i udsendelsesposition siden den 15. april 2004 samt at Rigspolitiet i sin udtalelse af 9. maj 2012 havde oplyst, at man ikke kunne oplyse nærmere om tidsperspektivet for udsendelsen, fandt Udlændingestyrelsen, at udsendelsen for tiden måtte anses for udsigtsløs, hvorfor udlændingen efter en konkret vurdering den 30. november

2012 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, jf. lov nr. 473 af 1. juli 1998. Det blev lagt til grund, at udsendelse ikke havde været mulig i sammenhængende 18 måneder, at udlændingen havde medvirket til udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og at udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden måtte anses for udsigtsløs. Styrelsen fandt således efter en samlet vurdering af oplysningerne i sagen at kunne lægge til grund, at udlændingen var statsløs fra Kuwait, og lagde vægt på, at han havde tilkendegivet, at han gerne ville medvirke til udsendelse til Kuwait.

Ansøger nr. 12: mandlig asylansøger fra Aserbajdsjan

Udlændingen indrejste i Danmark den 15. oktober 2008 og søgte om asyl. Flygtningenævnet meddelte ham den 10. november 2009 endeligt afslag på asyl og pålagde ham at udrejse straks.

Rigspolitiet forelagde ved brev af 6. oktober 2011 sagen for Udlændingestyrelsen med henblik på styrelsens vurdering af, hvorvidt udlændingen kunne gives opholdstilladelse på grund af udsendeshindringer. Rigspolitiet oplyste, at man den 16. juni 2010 havde anmodet den danske ambassade i Tyrkiet om bistand til at få den pågældende identificeret på den aserbajdsjanske ambassade i Tyrkiet, men havde ikke modtaget svar herpå. Rigspolitiet havde anmodet om bistand fra den danske ambassade i London, som fra den aserbajdsjanske ambassade i London havde fået oplyst, at det ikke havde været muligt at identificere udlændingen som statsborger i Aserbajdsjan. Udlændingen havde over for Rigspolitiet tilkendegivet, at han ønskede at medvirke til udsendelsen til Aserbajdsjan og havde underskrevet erklæringen om frivillig medvirken til udsendelse. Rigspolitiet anså det fortsat for muligt at udsende udlændingen. Udlændingen havde ikke på noget tidspunkt foretaget sig noget aktivt for at medvirke til at fastlægge hans identitet, og udsendelsen beroede på fremskaffelse af identitetspapirer, rejselegitimation og indrejsetilladelse.

Den 23. november 2012 meddelte Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering udlændingen opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, da det blev lagt til grund, at udsendelse ikke havde været mulig i mindst 18 måneder, at udlændingen havde medvirket til udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og at udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden måtte anses for udsigtsløs. Styrelsen vurderede – modsat Rigspolitiet – at udlændingen reelt medvirkede til udsendelsen. Styrelsen lagde herunder vægt på, at udlændingen havde oplyst, at han ønskede at medvirke til udsendelsen og havde underskrevet erklæring herom, og at han havde givet politiet yderligere oplysninger om sin identitet. Den aserbajdsjanske ambassade havde endvidere ikke været i stand til at identificere udlændingen som aserbajdsjansk statsborger. Styrelsen lagde også vægt på, at det i Rigspolitiets statusrapport fra februar 2012 oplystes, at der ikke var foretaget udsendelser til Aserbajdsjan siden marts 2008.

Ansøger nr. 13: mandlig asylansøger fra Sudan

Asylansøgeren indrejste i Danmark den 10. april 2009 og søgte om asyl. Flygtningenævnet meddelte ham den 14. april 2010 endeligt afslag på asyl og pålagde ham at udrejse straks.

På baggrund af en ansøgning om opholdstilladelse som udsendelseshindret fra asylansøgerens advokat udtalte Rigspolitiet ved brev af 30. april 2012, at asylansøgeren havde underskrevet erklæring om medvirken til frivillig udsendelse, og at han den 8. juli 2010 lod sig fremstille på den sudanesiske ambassade i Oslo. Den sudanesiske ambassade havde den 15. oktober 2010 oplyst, at man på grund af problemer i Darfur-området ikke havde kunnet skaffe oplysninger i sagen. Rigspolitiet oplyste den 20. november 2012 til Udlændingestyrelsen, at man på trods af flere rykkere fortsat ikke havde modtaget svar fra den sudanesiske ambassade, og at man i februar 2013 skulle have et møde med den sudanesiske ambassadør om de generelle vanskeligheder ved at skaffe rejsedokumenter til Sudan.

Den 30. november 2012 meddelte Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering udlændingen opholdstilladelse som udsendelseshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, da det blev lagt til grund, at udsendelse ikke havde været mulig i mindst 18 måneder, at udlændingen havde medvirket til udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og at udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden måtte anses for udsigtsløs. Styrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at udlændingen havde tilkendegivet, at han gerne ville medvirke til udsendelse, og at han havde underskrevet erklæring om frivillig medvirken til udsendelse og havde ladet sig fremstille på den sudanesiske ambassade i Oslo. Styrelsen lagde endvidere vægt på oplysningerne i Rigspolitiets statusrapport fra februar 2012 om, at der ikke var sket udsendelse til Sudan inden for den seneste årrække.”

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft